स च पश्यतु देवेन्द्रो दुरात्मा पापचेतनः। उपस्पृश्य ततः क्रुद्धस्तपस्वी सुमहायशाः।
अग्नौ हुत्वा समुत्पाद्य घोरं वृत्रमुवाच ह। इन्द्रशत्रो विवर्द्धस्व प्रभावात्तपसो मम।
सोऽवर्द्धत दिवं स्तब्ध्वा सूर्य्यवैश्वानरोपमः। किङ्करोमीति चोवाच कालसूर्य्य इवोदितः।
शक्रं जहीति चाप्युक्तो जगाम त्रिदिवं ततः। ततो युद्धं समभवद्वृत्रवासवयोर्महत्।
संक्रुद्धयोर्महाघोरं प्रसक्तं कुरुसत्तम। ततो जघाह देवेन्द्रं वृत्रो वीरः शतक्रतुं। २८०
अपावृत्याक्षिपद्वक्त्रे शक्रं कोपसमन्वितः। यस्ते वृत्रेण शक्रे तु सम्भ्रान्तास्त्रिदिवेश्वराः।
असृजंस्ते महासत्त्वा जृम्भिकां वृत्रनाशिनीं। विजृम्भमाणस्य ततो वृत्रस्यास्यादपावृतात्।
स्वान्यङ्गान्यभिसङ्क्षिप्य निष्क्रान्तो बलनाशनः। ततः प्रभृति लोकस्य जृम्भिका प्राणसंश्रिता।
जहृषुश्च सुराः सर्व्वे शक्रं दृष्ट्वा विनिःसृतं। ततः प्रवृत्ते युद्धं वृत्रवासवयोः पुनः।
संरब्धयोस्तदा घोरं सुचिरं भरतर्षभ। यदा व्यवर्द्धत रणे वृत्रो बलसमन्वितः। २८५
त्वष्टुस्तेजोबलाविद्धस्तदा शक्रो न्यवर्त्तत। निवृत्ते च तदा देवा विषादमगमन्परं।
समेत्य सह शक्रेण त्वष्टुस्तेजोविमोहिताः। अमन्त्रयन्त ते सर्व्वे मुनिभिः सह भारत।
किं कार्य्यमिति वै राजन् विचिन्त्य भयमोहिताः। जग्मुः सर्व्वे महात्मानं मनोभिर्व्विष्णुमव्ययं।
उपविष्टा मन्दराग्रे सर्व्वे वृत्रवधेप्सवः।
इति श्रीमहाभारते उद्योगपर्व्वणि सेनोद्योगपर्व्वणि इन्द्रविजये अष्टमोऽध्यायः॥ ८ ॥
॥ इन्द्र उवाच ॥ सर्व्वं व्याप्तमिदं देवा वृत्रेण जगदव्ययं। नह्यस्य सदृशं किञ्चित् प्रतीघाताय यद्भवेत्। २९०
समर्थो ह्यभवं पूर्व्वमसमर्थोऽस्मि साम्प्रतं। कथं नु कुर्य्यां भद्रं वो दुर्द्धर्षः स हि मे मतः।
तेजस्वी च महात्मा च युद्धे चामितविक्रमः। ग्रसेत्त्रिभुवनं सर्व्वं सदेवासुरमानुषं।
तस्माद्विनिश्चयमिमं शृणुध्वं त्रिदिवौकसः। विष्णोः क्षयमुपागम्य समेत्य च महात्मना।
तेन संमन्त्र्य वेत्स्यामो वधोपायं दुरात्मनः।
॥ शल्य उवाच ॥ एवमुक्ते मघवता देवाः सर्षिगणास्तदा। शरण्यं शरणं देवं जग्मुर्व्विष्णुं महाबलं। २९५
ऊचुश्च सर्व्वदेवेशं विष्णुं वृत्रभयार्दिताः। त्रयो लोकास्त्वया क्रान्तास्त्रिभिर्विक्रमणैः पुरा।
अमृतं चाहृतं विष्णो दैत्याश्च निहता रणे। बलिं बद्ध्वा महादैत्यं शक्रो देवाधिपः कृतः।
त्वं प्रभुः सर्व्वदेवानां त्वया सर्व्वमिदं ततं। त्वं हि देवो महादेवः सर्व्वलोकनमस्कृतः।
गतिर्भव त्वं देवानां सेन्द्राणाममरोत्तम। जगद्व्याप्तमिदं सर्व्वं वृत्रेणासुरसूदन।
॥ विष्णुरुवाच ॥ अवश्यं करणीयं मे भवतां हितमुत्तमं। तस्मादुपायं वक्ष्यामि यथाऽसौ न भविष्यति। ३००
गच्छध्वं सर्षिगन्धर्व्वा यत्रासौ विश्वरूपधृक्। साम तस्य प्रयुञ्जध्वं तत एनं विजेष्यथ।
भविष्यति जयो देवाः शक्रस्य मम तेजसा। अदृश्यश्च प्रवेक्ष्यामि वज्रे ह्यस्त्रायुधोत्तमे।
गच्छध्वमृषिभिः सार्द्धं गन्धर्व्वैश्च सुरोत्तमाः। वृत्रस्य सह शक्रेण सन्धिं कुरुत माचिरं।
॥ शल्य उवाच ॥ एवमुक्ते तु देवेन ऋषयस्त्रिदशास्तथा। ययुः समेत्य सहिताः शक्रं कृत्वा पुरःसरं।